

se veu poc menys que desert, a pesar dels esforços de l'agrat lord Roberts.

S'hi compten, are, els Castellet, Noi Quim, Boira, Miro, Capellanet, Suiç, Justet, Guardia, Tardá (Quico), i prou.

¿De què parlen? ¿De bestieses!

¡Pobret lord, i que enfastiguejat en surt cada dia!

Es ben cert que mereix la gran creu de ferro. ¡Per heròic!

D'UNA EXCURSIÓ

Són dos quarts de sis; arrenca l'auto. I és mentres atravessem el Vallès i quan ens acaricia la frescal brisa del Congost, que divaguem sobre l'afirmació del polític que motejà a l'automòbil d'*inmundo vehículo de la burguesía*. Verdaderament, hem de convenir que, almenys el de l'amic Puig, no ho és pas molt d'*inmundo*. Montats en ell, brunzím per la carretera que, en zig-zags continuats, creua les estribacions del Montseny, per a sortir a la plana de Vich, que se'ns ofereix amb la seva rústega uniformitat fins que, després d'atravesar la ciutat endiumenjada, comencem a vorejar el Ter, el més treballador dels nostres rius, que sembla saltironar més rialler i enjogassat, com celebrant la diada.

Com en cinta cinematogràfica, passen per nostra vista els hermosos panorames que ofereixen les riberes del Ter i, fins a arribar a Ripoll, en tots els pobles veiem com la gent va o vé de l'església, en compliment del deure que imposen velles creencies.

— ¡Ripoll! — diem, al veure destacar la silueta de la ciutat muntanyenca i, pocs moments després, parem en mig de la plaça; aprofitem l'estona i, com catalans que estimem les glories de la nostra terra i que venerem la memoria dels que han llegat a Catalunya tresors de riquesa material i espiritual, visitem el Monestir, on comtes i prínceps reposen el són etern. En els claustres, ens indigna la pocsolta dels que profanen aquelles parets amb inscripcions mancades de sentit comú... i d'ortografia.

Comença la segona part del viatge i, ja havem quedat que les segones parts, són sempre les més]lastimoses. Senyors, és una delícia córrer pel llarg fangal que va de la ciutat que deixem, a la vila de Ribas! Ja's coneix, ja, que en Romanones no hi ve a passar l'estiu a Puigcerdà! Quina carretera, i quin balanceig!... Després d'atravesar l'hermosa vall, quan a Ribas ens topem amb la muntanya, que com una allau immensa, sembla que ha de caure'ns al damunt, respirem fort i ens preguntem si serà cosa certa que l'Àfrica comença en els Pirineus. Més, això nosaltres; perquè a l'amic Puig li interessa més saber quants quilometres hi hà fins dalt de la collada. Una rera l'altra, anem passant les vinticinco fites clavades fins dalt de la pujada i els nostres ulls s'extasiem en l'immensitat del superb panorama, i sembla com si tot el nostre ésser s'extremeixi de goig a l'aspirar la flairosa sentor de la muntanya, exuberant de la flor groga que a la ciutat sols la veuen un cop l'any, el dia en que Jesús hi passa, en mig l'esclat de vida i joventut de la gran urbs en festa. En una parada, uns còffits que la mainada se'ls disputa, ens duen l'eco d'altre esclat de vida. Al despertar de la terra, tant temps embolcallada per la neu, ha seguit, en l'alta muntanya, el despertar d'un nou infant, i els

altres infants saluden sa arribada al món, saltironant enllepolits, alegres i riallers. Bella visió la d'un bateig, en la quietut augusta del llarg camí!...

Seguim, ràpids, per la nova carretera. Encare que, això de ràpids, és un dir; puix està provat que no s'hi pot pas jugar amb les carreteres, si l'Estat espanyol totjust fa vuit dies que les ha entregades al públic. A la cuenta, les carreteres, aquí, són com les eugues: han d'estar ben reposades. Ens saludem amb unes vaques, prop de l'immens bosc de Saltègat, i, més complimentoses del què voldríem, les pobres besties s'empenyen en ensenyar-nos el camí, corrent davant nostre llarga estona. El nen Duràn (en Vidal, vaja), que és del país i ve amb nosaltres a festa major, s'empenya en fer-los entendre que ja'l sabem i que s'apartin; i, naturalment, no s'entenen poc ni molt. Per fi, un revolt darrera l'altre, ens porta la somniada visió de la plana de Cerdanya. Oh, la màgica simfonia de colors que ofereix la riallera plana, en un mig-dia d'estiu!... Tot són ulls, en nosaltres, amb el desig de veure, primers, la vila enyorada, que, a la fi, contemplem dalt del turó, tal com l'havíem deixada. Pocs moments després, des de la placeta que dú'l nom d'aquell català nat a Andalusia — el nom d'en Salmerón —, diem a casa que som sans i bons al final de la ruta, i estrenyem les primeres mans amigues en la terra de la qual en guardem tant grats records i fem les primeres presentacions: «El meu germà més grós...», «Els amics Terrades i Puig...». «El nen Duràn, ja fet un home...», «L'Impressor Nou...»

Com l'heroi del drama d'en Zorrilla, a *relataros renuncio* la nostra estada a la vila, durant les festes del Roser.

Més, ¿per què no dir l'agradable sensació de veure, altre cop, cares estimades; ulls, qual esguard viurà eternament en nosaltres? ¿Per què no cantar les belleses de Cerdanya i la gentilese de les cerdanetes, i la generosa hospitalitat d'eixa terra admirable? ¿Per què no dir el nostre agraiment a tots quants se varen desviure per a fer-nos l'estada més agradosa? ¿Per què no fer constar la nostra admiració a la noble dama que en la taula ens feu regal de la seva curosa manera de cuinar? ¿Per què no fer constar l'agradable impressió de veure'ns en el blanc quartet de la nostra juvenesa? I, ¿per què callar la satisfacció de veure com s'eren tornat flors d'amistat franca i cordial, les fulles amb que, com amb una grapada de llot, uns enemics nostres volgueren embrutar-nos, en les lluites fastigoses de la baixa política de poblet?... ¿Per què no dir, així mateix, la nostra orgullosa vanitat de tenir un lloc en aquesta casa, a *Ceretania*, que és alhora cenacle de quants miren més amunt d'arràn de terra i consolat ací dalt de la nostra vila?...

El nostre pa de cada dia, que anys passats va dur-nos ací i després ens en allunyà, altre cop ens ha recordat el compliment del nostre deure. I, al córrer de l'automòbil, en camí ja cap a la nostra llar, on ens esperen els braços amorosos de l'esposa i les dolces caricies d'una joguina del nostre amor, sovint tombem el cap vers la vila que deixem, qui sab fins quan, i anem dient, com una oració, que

«pas hi hà altra terra com la Cerdanya».

Amador Garrel

Granollers, juliol de 1916

(De *Ceretania*, de Puigcerdà.)

Carnet de la semana

LUNES. — Los húsares de la Princesa, acantonados en nuestra villa con motivo de la pasada huelga ferroviaria, reciben orden telegráfica de marchar a Barcelona.

Aprisa, corriendo, hácense los preparativos y a media tarde, previo toque de *bota silla*, desfilan por la carretera nuestros simpáticos huéspedes, al mando de sus jefes.

Granollers les despide cariñosamente; siente su marcha. Las celosías de señorial morada entreabrense al paso de los húsares.

Hermosos ojos negros de damita, cruzan sus ardientes miradas con las de un bizarro oficial.

Sus rostros sombréalos la tristeza.

¿El recuerdo del último baile, quizá?...

Esta es la vida.

© ©

DIMARTS. — El dimarts celebra'l séu sant el director — no'l de *palla* — d'«El Vallès Nou».

Amb aital motiu, reb, el *sañó* Jaume, un efussiu telegrama de felicitació del Virrei de Catalonia; un sonet — per cert no gaire bó — d'en Venturera Plaja; una caixa de borregos, d'en Pep Barangé, que'l tracta bé, per por de que en Jaumet li dediqui un altre article com aquell de «L'home funest»; una corona de llorer, ofrena de la Societat d'Autors (?) — oh, poder de *La flauta emmetzinada!* —; un lloro, dels séus admiradors... i va rebre, també, un fort disgust, que va fer-li indigestar l'oca i l'obligà a prendre — com a mida preventiva — un gotet de *Rubinat*.

També això és la vida.

En el món, no hi pot haver festa completa.

© ©

MIÉRCOLES. — El ex jefe de los liberales granollerenses solicita del Ayuntamiento 60 días de licencia.

El Ayuntamiento, deferentísimo con el concejal señor Barangé, accede, gustoso, a su demanda.

Un antibarangerista comenta el caso y dice:

— Realmente merece la licencia el ex jefe; le conviene el descanso (?), porque atropella mucho hacer el ridículo delante del pueblo.

Y el demandante ha soportado, con valor muy *cívico*, unas seis sesiones sin decir esta boca es mía.

¿Y qué iba a decir, pobre hombre!...

© ©

DIJOUS. — El *Suicidio* d'en Busquets dona feina a les autoritats locals.

La policia ja ha hagut d'evitar un centenar de *suicidis*.

I, tot, per mor de la suggestió novelesca.

© ©

DIVENDRES. — Se'ns fa saber que'l noi de ca'n Solà ha sigut nomenat administrador del barri de Sant Vicenç, de la Plaça, per a l'any que vé.

Havem *interviewat* al referit *pollo* i ens ha deixat parats, explicant-nos els séus projectes.

Celebrarem la festa — diu — amb serenades, balls de rams, curses de cintes, castell de focs, tota mena de cucanyes, banquet de *vecindario*, concerts per una banda, retreta per l'altre, etc., etc.

— ¿...?

— ¡Ah! La plaça serà tot un envelat magnífic, durant tres dies i tres nits. Miri, ja hom